

IMPRESIONS

Del Montseny.

ALS COMPANYS DE «JOVENTUT».
*Ab eix ramell de flors de la montanya
so conquerit lo primerench llorer
lo primerench llorer, seny de victoria
en lo torneig gloriós del Gay Saber.
Ofrena vos ne faig, companys preneulo
y será mon triomf més falaguer.*

PRELUDI

Al cim del vell Montseny
prou fa de bon estarhi
al fort del sol de maig
per 'llá la mitgdiada.
Los arbres y les flors
ab sos gentils colors
de goig omplenen l'ánima.

S'estiren los abets
y'ls castanyers s'enjoyen
s'enjoyen ab llur fruyt
de punxaguda escorça.
Dels cops que hi so pujat,
de goig adalerat,
ja'n so perdut lo compte.

Les fonts y regarots,
 los torrentars y gorgues
 quants cops m'han amoxat
 ab sa complanta dolça!
 Y'ls campanars solius
 me trauen dels emprius
 bon punt lo sol va á posta.

Montseny, Thabor sublim!
 ab tos planells y ubagües
 reposador beneyt
 de l'ánima cansada;
 Montseny dels catalans!
 Montseny dels pichs gegants!
 ma lira vol cantarte.

Y't cantarà de cor
 etern himne d'amor
 ab debolit d'esparses;
 lo foch dels meus vint anys
 de joventut daurada
 li donarán dalit
 y ratxes d'esperança...
 Montseny dels alts cimalls
 escolta la complanta.

I

Xica vall de Santa Fé
 y que n'ets de regalada,
 quan arriba'l temps geliu
 que'l sol de maig t'ha agensada!

S'engalanen tes vessants
 ab esplet de floradiça,
 y'ls cimalls son més gentils
 sense neu á llur clapissa.

Ab canturies de pastors
 tes afraus de bo s'animen;
 de goig vessa l'hermitá
 y les fonts ja regalimen.

Xica vall de Santa Fè
y que n'ets de regalada!
sobretot quan te somriu
sol, solet de matinada.

II

—Be ets prou galant, bordegás d'Espinsella
joydá si n'ets! Per les fires y aplechs,
al cap lluhint barretina vermella
y al coll corbata penjant á dos plechs.

Rondes y tombes la nostra montanya
de minyonetes n'ullprens á desdir;
la de Fontalba, que't toch si t'enganya
sols tu llurs galtes saps fer reflorir.

Que'm plau reveuret á dalt l'hermitatge
flayrant poncelles que riuen al sol!
Pla que m'encanta lo teu fadrinatge
germá follívol del gay rossinyol.

Dali bon ayre! que'l temps volant passa,
segueix arréu los aplechs y firals;
si algú't sermona dihent que'n fas massa
es que t'enveja l'esplet dels cabals.—

III

Guaytantla allá al bell cim,
al cayre del abím,
la Creu de Catalunya;
abét mitg esberlat,
arbre d'amor sagrat,
gegant de la boscuria.

L'oreig li fa petons,
l'enronden los moxons
bon punt se fa de dia;
ramades y pastors,
romeus y viadors
passanthi s'hi estasién.

En jorns de dol y esglay,
 ab un suprém desmay
 que'l rossinyol li glosa,
 los braços va axamplant,
 la patria va abraçant,
 la patria que avuy plora.

Allá, d'allá al bell cim
 al cayre del abím
 corprés la só adorada;
 la boyra m'hi ha atrapat...!
 y ab ella embolcallat,
 que immensa la montanya!

Veníuhi aquí al Montseny
 vosaltres que os empeny
 l'amòr á Catalunya,
 veníuhi y adoréu
 aquest diví troféu
 que os guardarà al sepulcre.

Cantemli un himne sant,
 un himne palpitant
 d'amor y de tendresa;
 ja'ns respondrán los trons
 per exos sots pregons
 que la boyrada incensa.

Faró de Matagalls
 que guardes exes valls
 clápades de boscatge
 ja anám sens guía y nort,
 si no'ns traus pas á port
 s'enfonzarà la patria.

IV

Los baylets de Comaxica
 n'han baxat al plá de Calm
 á tallar dos plançons mascles,
 dos plançons mascles de faig.

Los baylets de Comaxica
volen enramar l'hostal.

La pubilla está en finestra
ben desvetlladeta ¡oydá!
quan les dotze son tocadés
passa son antich galant.

Los baylets de Comaxica
prou que'n saben d'enramar.

A la porta hi posen faves
y llubins al finestral,
la pubilla llença un xiscle:
—Com menteix lo vell galant!—

Los baylets de Comaxica
no n'han pas fet altre estat.

Matinet á punta d'alba
los galants s'han enconrat,
lo novell porta catxutxa
y no es pas d'exos voltants.

Los baylets de Comaxica
lo conexen prou temps há.

L'altre porta barretina,
va vestit de cordellat;
l'honradesa du pintada
en sa cara de vint anys.

Los baylets de Comaxica
prou l'haurán de defensar
que'ls favons y llubineres
malastruga sort durán.

V

Arrapat al puig més alt
lo convent de Sant Marçal
somiayre's desvetllava;
y s'adona contristat
que en la negra soletat
los monjos l'abandonaven.

Moxonets d'un niu diví
 salmejaven al matí
 ab veu fresca y regalada;
 salmejaven al Senyor,
 y s'esbandía son chor
 pels replechs de la montanya.

. . . . .
 . . . . .

Ara'ls monjos ja no hi son,
 que'ls encisa més lo mon
 que'l silenci de les prades;
 y'l convent de Sant Marçal
 arrapat al puig més alt
 va cayent vell d'anyorança.

VI

Del vesper tí crepuscle á l'hora bella
 quan adormirse vol l'astre del jorn,
 á la llum tremolosa d'una estrella
 lo vell Montseny desclou sa gran parpella
 y don fonda mirada á son entorn.

Les fades del Gorch negre enjogaçades
 comencen los seus cants ubriacadors
 y dancen y follegen regalades
 dintre'l relleix d'aquelles serralades
 que'l Maig á l'hora sol vestir de flors.

Del Sant Rey de Borgonya l'hermitatge
 encar' resta soliu en son cimal;
 y entre'ls abets d'un gegantí boscatge,
 ensopit y ferreny, runós, selvatge
 fantasfa'l convent de Sant Marçal.

Al contemplar en soletat calmosa
 l'afrau vistós de ses gemades valls,
 espolsa de sa testa blanquinosa
 los brins de glaç que'l vent geliu li posa
 y's senya ab la gran Creu de Matagalls.

Y redreçantse prest, tocant la volta
del firmament ab lo seu front gegant,
com entonant la funeral absoluta,
llença un trist plany que Catalunya escolta
y ab ella ses germanes del voltant.

. . . . .
. . . . .

Y va callá'l gegant quan clarejava,
sentintse per les valls l'eco pregón;
l'ocellada gentil ja refilava
y'l sol ab sos rulls d'or acaronava .
los pobles y masíes del entorn.

Y's va arronçar de nou com jay qu'espera
d'un raig potent de sol ser festejat;
lo raig del que'l Montseny cerca ab dalera,
no es pas lo que engarlanda sa cinglera,
qu'es altre sol de nova llibertat.